

"মৰমৰ সন্তানসকল – এইখন অনাদি পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত ড্ৰামা (নাটক), এইখন বহুত ভালকৈ ৰচনা কৰি খোৱা আছে, ইয়াৰ অতীত, বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যতক তোমালোক সন্তানসকলে ভালকৈ জানা"

প্ৰশ্ন: কোনটো আকৰ্ষণৰ আধাৰত সকলো আত্মা তোমালোকৰ ওচৰলৈ আকৰ্ষিত হৈ আহিব?

উত্তৰ: পবিত্ৰতা আৰু যোগৰ আকৰ্ষণৰ আধাৰত। ইয়াৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ বৃদ্ধি হৈ থাকিব। আগলৈ গৈ পিতাক অতি সোনকালে জানি ল'ব। যেতিয়া দেখিব যে ইমানবিলাকে উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছে তেতিয়া বহুত আহিব। যিমান দেখি হ'ব সিমান তোমালোকে আকৰ্ষিত কৰি থাকিব।

ওঁম শান্তি। আত্মিক সন্তানসকলে এয়াতো জানে যে আমি আত্মাসকল পৰমধামৰ পৰা আহোঁ - বুদ্ধিত আছে নহয় জানো। যেতিয়া সকলো আত্মা আহি পূৰা হৈ যায়, বাকী অলপ থাকে তেতিয়া পিতা আহে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে যিকোনো লোকে বুজোৱাতো বহুত সহজ। দুৰৈৰ দেশৰ নিবাসী সকলোতকৈ শেষত আহে। বাকী অলপ থাকে। এতিয়ালৈকে বৃদ্ধি হৈ থাকে। এয়াও জানা যে পিতাক কোনেও নাজানে তেন্তে আকৌ ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক কেনেকৈ জানিব। এইখন বেহদৰ ড্ৰামা নহয় জানো। গতিকে ড্ৰামাৰ ভাৱৰীয়াসকলে জনা উচিত। যেনেকৈ হদৰ ভাৱৰীয়াই জানে যে অমুকাই এইটো ভূমিকা পাইছে। যি কথা অতীত হৈ যায় তাৰেই আকৌ সৰু নাটক ৰচনা কৰে। ফিউচাৰৰ (ভৱিষ্যতৰ)তো ৰচনা কৰিব নোৱাৰে। যি অতীত হৈ গ'ল তাক লৈ আৰু কিছু কাহিনীও ৰচনা কৰি ড্ৰামা ৰচনা কৰে, তাকে সকলোকে দেখুৱায়। ফিউচাৰকতো নাজানে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে পিতাৰ আগমন হৈছে, স্থাপনা হৈ আছে, আমি উত্তৰাধিকাৰ পাই আছো। যিসকল আহি থাকে, তেওঁলোকক আমি দেৱী-দেৱতা পদ প্ৰাপ্তিৰ ৰাস্তা দেখুৱাই দিওঁ। এই দেৱতাসকল ইমান উচ্চ কেনেকৈ হ'ল? এইটোও কোনেও নাজানে। বাস্তৱত আদি সনাতনতো দেৱী-দেৱতা ধৰ্মই হয়। নিজৰ ধৰ্মক পাহৰি যায় তেতিয়া কৈ দিয়ে - আমাৰ কাৰণতো সকলো ধৰ্ম একেই।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে বাবাই আমাক পঢ়াই আছে। পিতাৰ নিৰ্দেশনা অনুসৰিয়ে চিত্ৰ আদি তৈয়াৰ কৰা হয়। বাবাই দিব্য দৃষ্টিৰে চিত্ৰ অঁকাইছিল। কিছুমানেতো আকৌ নিজৰ বুদ্ধিৰেও অংকন কৰে। সন্তানসকলক এইটোও বুজাইছে, এনেকৈ নিশ্চয় লিখা যে ভূমিকা পালন কৰোঁতা ভাৱৰীয়াতো আছে কিন্তু ক্ৰিয়েটৰ (স্ৰষ্টা), ডাইৰেক্টৰ (নিৰ্দেশক) আদিক কোনেও নাজানে। পিতাই এতিয়া নতুন ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছে। পুৰণিৰ পৰা নতুন সৃষ্টি হ'বগৈ। এয়াও বুদ্ধিত থকা উচিত। পুৰণি সৃষ্টিতেই পিতা আহি তোমালোকক ব্ৰাহ্মণ কৰি তোলে। ব্ৰাহ্মণেই পুনৰ দেৱতা হ'বগৈ। যুক্তি চোৱা কিমান ভাল। যদিও এইখন অনাদি পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত ড্ৰামা কিন্তু বহুত ভালকৈ ৰচনা কৰা আছে। পিতাই কয় - তোমালোকক নিতৌ গুটু গুটু কথা শুনাই থাকোঁ। যেতিয়া বিনাশ আৰম্ভ হ'ব তেতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ অতীতৰ গোটেই বুৰঞ্জী জ্ঞাত হৈ যাব। পুনৰ সত্যযুগলৈ যাবা তেতিয়া অতীতৰ বুৰঞ্জী একোৱেই স্মৃতিত নাথাকিব। প্ৰেক্টিকেল এক্ট (ব্যৱহাৰিক ভাৱে কৰ্ম কাণ্ড) কৰি থকা। অতীতৰ কথা কাক শুনাবা? এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণে অতীতক একেবাৰ নাজানে। তোমালোকৰ বুদ্ধিততো অতীত, বৰ্তমান, ভৱিষ্যত সকলো আছে - কেনেকৈ বিনাশ হ'ব, কেনেকৈ ৰাজ্য হ'ব, কেনেকৈ মহল নিৰ্মাণ কৰিব? নিশ্চয় নিৰ্মাণ কৰিব নহয় জানো। স্বৰ্গৰ দৃশ্যই বেলেগ। যেনেকুৱা ভূমিকা পালন কৰি থাকিব গম পাই গৈ থাকিব। ইয়াকে কোৱা হয় - অনাহকতে তেজৰ খেল। অনাহকতে লোকচান হৈ নাথাকে জানো। ভূমিকম্প হয়, কিমান লোকচান হয়। বোমা আদি পেলায়, এয়া অনাহকতে নহয় জানো। কোনোবাই জানো কিবা কৰে। যিসকল বিশাল বুদ্ধিৰ হয় তেওঁলোকে বুজি পায় - বিনাশ যথার্থতে হৈছিল। নিশ্চয় মৰামৰী হৈছিল। এনেকুৱা খেলো ৰচনা কৰে। এয়াতো বুজিবও পাৰে। কোনোবা সময়ত কাৰোবাৰ বুদ্ধি প্ৰেৰিত হয়। তোমালোকতো প্ৰেক্টিকেল ৰূপত আছে। তোমালোকে সেই ৰাজধানীৰ মালিকো হোৱাগৈ। তোমালোকে জানা যে এতিয়া সেই নতুন সৃষ্টিলৈ নিশ্চয় যাব লাগিব। যিসকল ব্ৰাহ্মণ হয়, ব্ৰাহ্মাৰ দ্বাৰা বা ব্ৰাহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলৰ দ্বাৰা জ্ঞান আহৰণ কৰে তেওঁলোক তালৈ আহি যায়। থাকেতো নিজৰ ঘৰ-গৃহস্থতে নহয় জানো। বহুতকতো জানিবও নোৱাৰি। সেৱাকেন্দ্ৰলৈ কিমান আহে। ইমান বিলাকৰ কথা জানো স্মৃতিত থাকিব। কিমান ব্ৰাহ্মণ আছে, বৃদ্ধি হৈ হৈ অগণন হৈ যাব। সঠিক হিচাব উলিয়াব পৰা নাযাব। ৰজাই জানো জানে - মোৰ সঠিক প্ৰজাৰ সংখ্যা কিমান। যদিও জনসংখ্যাৰ হিচাপ উলিয়ায় তথাপিও অন্তৰ আহি যায়। এতিয়া তোমালোকো বিদ্যাৰ্থী, এৰোঁ বিদ্যাৰ্থী। সকলো ভাইসকলে (আত্মাই) এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। সৰু শিশুকো শিকোৱা হয় যে বাবা-বাবা বুলি কোৱা। এয়াও তোমালোকে জানা যে আগলৈ গৈ পিতাৰ বিষয়ে অতি সোনকালে জানি যাব। দেখিব যে

ইমান বিলাকে উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছে তেতিয়া অনেক আহিব। যিমান দেৰি হ'ব সিমান তোমালোকে আকৰ্ষিত কৰি থাকিব। পবিত্ৰ হলে আকৰ্ষণ হ'ব, যিমান যোগত থাকিব সিমানই আকৰ্ষিত হ'ব, আনকো আকৰ্ষিত কৰিব। পিতাইও আকৰ্ষণ নকৰে জানো। বহুত বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। তাৰ কাৰণে যুক্তিও ৰচি থকা হৈছে। গীতাৰ ভগৱান কোন? কৃষ্ণক স্মৰণ কৰাতো বহুত সহজ। কৃষ্ণৰতো সাকাৰ ৰূপ আছে নহয় জানো। নিৰাকাৰ পিতাই কয় - মামেকম স্মৰণ কৰা - এই কথাটিৰ ওপৰতে সকলো নিৰ্ভৰ কৰে সেই কাৰণে বাবাই কৈছিল - এইটো কথাৰ ওপৰত সকলোৰে পৰা লিখাই লোৱা। ডাঙৰ লিষ্ট তৈয়াৰ কৰিলে তেতিয়া মনুষ্যই গম পাব।

তোমালোক ব্ৰাহ্মণ যেতিয়া দৃঢ় নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হ'বা, বৃক্ষ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। মায়াৰ ধুমুহাও অন্তিম সময়লৈকে আহিব। বিজয় প্ৰাপ্ত কৰাৰ পাছত তেতিয়া পুৰুষাৰ্থো নাথাকিব, মায়াও নাথাকিব। স্মৃতিত থকাৰ ক্ষেত্ৰতে বহুত পৰাজিত হৈ যায়। যিমান তোমালোক শক্তিশালী হৈ থাকিব, সিমানই পৰাজিত নোহোৱা। এয়া ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। সন্তানসকলৰ নিশ্চয় আছে যে আমাৰ ৰাজ্য হ'ব তেতিয়া আমি হীৰা-অলংকাৰ ক'ৰ পৰা আনিম! খনিবোৰ ক'ৰ পৰা আহিব! এই সকলোবোৰতো আছিল নহয় জানো। এই ক্ষেত্ৰত বিবুদ্ধিত হোৱাৰ কোনো কথা নাই। যি হ'বলগীয়া আছে সেয়া প্ৰেক্টিকেলত দেখিবলৈ পাব। স্বৰ্গতো নিশ্চয় হ'বই। যিয়ে ভালকৈ পঢ়ে, তেওঁলোকৰ নিশ্চয় হ'ব যে আমি গৈ ভৱিষ্যতলৈ ৰাজকুমাৰ হ'মগৈ। হীৰা-অলংকাৰৰ মহল হ'ব। এইটো নিশ্চয়ো সেৱাধাৰী সন্তানসকলৰে থাকিব, যিসকল কম পদ পাওঁতা হ'ব তেওঁলোকৰতো কেতিয়াও এনেকুৱা খেয়াল (চিন্তন) নচলিবও যে আমি মহল আদি কেনেকৈ সাজিম। যিয়ে বহুত সেৱা কৰিব তেওঁলোকেই মহললৈ যাব নহয় জানো। দাস-দাসীতো থাকিবই। সেৱাধাৰী সন্তানসকলৰহে এনেকুৱা খেয়াল চলিব। সন্তানসকলেও বুজে যে কোন কোন ভাল সেৱা কৰোঁতা হয়। মইতো পঢ়াসকলৰ আগত ভৰি ধুৱাম। যেনেকৈ এই বাবা, বাবাৰ খেয়াল চলি থাকে। বৃদ্ধ আৰু বালক সমান হৈ গ'ল সেই কাৰণে এওঁৰ এক্টিভিটিও (কৰ্মকাণ্ড)শিশুৰ দৰে। বাবাৰতো এটাই কৰ্ম - সন্তানসকলক পঢ়োৱা, শিকোৱা। বিজয় মালাৰ দানা হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থো বহুত কৰিব লাগে। বহুত মিঠা (মধুৰ) হ'ব লাগে। শ্ৰীমতত চলিব লাগে তেতিয়াহে উচ্চ হ'বাগৈ। এয়াতো বোধ শক্তিৰ কথা নহয় জানো। পিতাই কয় - মই যি শুনাওঁ তাৰ ওপৰত বিচাৰ কৰা। আগলৈ গৈ তোমালোকৰ আৰু সাক্ষাৎকাৰ হৈ থাকিব। সমীপত আহি থাকিলে তেতিয়া স্মৃতিলৈ আহি থাকিব। নিজৰ ৰাজধানীৰ পৰা অহাৰ 5 হাজাৰ বছৰ হ'ল। 84 জন্মৰ চক্ৰ লগাই আহিছোঁ। যেনেকৈ ভাস্কো-ডি-গামাৰ কাৰণে কয় - বিশ্বৰ চক্ৰ লগালে। তোমালোকে এই বিশ্বত 84ৰ চক্ৰ লগাইছা। সেই এজন ভাস্কো-ডি-গামাই বিশ্ব পৰিক্ৰমা কৰি গ'ল। এয়াও এজন, যিয়ে তোমালোকক 84 জন্মৰ ৰহস্য বুজায়। ৰাজবংশ চলে। সেয়েহে নিজৰ ভিতৰত চোৱা - মোৰ মাজত কোনো দেহ-অভিমানতো নাই? পাৰ্থক্যতো হৈ নাযায়? ক'ৰবাত স্থিতি বেয়াতো হৈ নাযায়?

তোমালোক যোগবলত থাকিলে, শিৱবাবাক স্মৰণ কৰি থাকিলে তেতিয়া তোমালোকক কোনেও চৰ আদি মাৰিব নোৱাৰে। যোগবলেই ঢাল হয়। কোনেও একো কৰিবও নোৱাৰিব। যদি কোনোবাই আঘাত পায় তেন্তে নিশ্চয় দেহ-অভিমান আছে। দেহী-অভিমानीক কোনেও আঘাত কৰিব নোৱাৰে। ভুল নিজৰেই হয়। বিবেকে এনেকৈ কয় - দেহী-অভিমानीক কোনেও একো কৰিব নোৱাৰিব সেই কাৰণে দেহী-অভিমानी হ'বলৈ চেষ্টা কৰিব লাগে। সকলোকে বাৰ্তাও দিব লাগে। ভগৱানুৱাচ (ভগৱানৰ বাণী), মনমনাভৱ। কোনজন ভগৱান? এয়াও তোমালোক সন্তানসকলে বুজাব লাগে। মাত্ৰ এই এটা কথাতে তোমালোকৰ বিজয় হ'ব। গোটেই সৃষ্টিত মনুষ্যৰ বুদ্ধিত কৃষ্ণ ভগৱানুৱাচ হৈ আছে। যেতিয়া তোমালোকে বুজোৱা তেতিয়া কয় -কথাটো একেবাৰে যথার্থ। কিন্তু যেতিয়া তোমালোকৰ দৰে বুজিব তেতিয়া ক'ব বাবাই যি শিকায় সেয়া একেবাৰে ঠিক। কৃষ্ণই জানো ক'ব - মই এনেকুৱা, মোক কোনেও জানিব নোৱাৰে। কৃষ্ণকতো সকলোৱে জানি ল'ব। এনেকুৱাও নহয় যে কৃষ্ণৰ তনৰে (শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি) ভগৱানে কয়। নহয়। কৃষ্ণতো থাকে সত্যযুগত। তাত কেনেকৈ ভগৱান আহিব? ভগৱানতো আহেই পুৰুষোত্তম সংগমযুগত। সেয়েহে তোমালোক সন্তানসকলে বহুতৰে পৰা লিখাই লোৱা। তোমালোকে এনেকুৱা মতামত সন্মিলিত কিতাপ ছপা কৰিব লাগে, তাত সকলোৰে অভিমত থাকিব লাগে। যেতিয়া দেখিব যে এয়াতো ইমান বিলাক লোকে লিখিছে তেতিয়া নিজেও লিখিব। তেতিয়া তোমালোকৰ ওচৰত বহুতৰে মতামত একত্ৰিত হৈ যাব - গীতাৰ ভগৱান কোন? ওপৰতো লিখা থাকিব লাগে যে উচ্চতকৈ উচ্চ পিতাহে হয়, কৃষ্ণতো উচ্চতকৈ উচ্চ নহয়। তেওঁ এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে যে মামেকম (নিৰন্তৰ কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। ব্ৰহ্মাতকৈও উচ্চ ভগৱান নহয় জানো। মুখ্য কথা এইটোৱেই যিটো কথা নুবুজা কাৰণে সকলো দেউলীয়া হৈ যায়।

বাবাই এনেকৈ নকয় যে ইয়াতেই বহি থাকিব লাগে। নহয়, সৎগুৰুক নিজৰ কৰি পুনৰ নিজৰ ঘৰত গৈ থকা। আৰম্ভণিততো তোমালোকৰ ভাটৰ্ঠি আছিল। শাস্ত্ৰতো ভাটৰ্ঠিৰ কথা আছে কিন্তু ভাটৰ্ঠি কাক কোৱা হয়, এয়া কোনেও

নাজানে। ইটা প্রস্তুত কৰিবলৈ ভাটঠিত দিয়া হয়। তাৰ ভিতৰত কিছুমান পকা কিছুমান কেঁচা ওলায়। ইয়াতো চোৱা সোণ নাই, বাকী পাথৰ শিল আছে। পুৰণি বস্তুৰ মূল্য বহুত। শিৱবাৰাৰ, দেৱতাসকলৰো মান আছে নহয় জানো। সত্যযুগতহে মানৰ কথা নাই। তাত জানো পুৰণি বস্তু বিচাৰিব। তাত পেট ভৰি থাকে। বিচৰাৰ কোনো দৰকাৰ নাথাকে। তোমালোকে খান্দিব নালাগে, দ্বাপৰ পৰা খনন কৰিবলগীয়া হয়। ঘৰ সাজে, কিবা ওলাই আহে তেতিয়া ভাবে তলত কিবা আছে। সত্যযুগত তোমালোকৰ কোনো চিন্তা নাথাকে। তাতহে সোণেই সোণ থাকে। ইটাই সোণৰ হয়। কল্পৰ আগতে যি হৈছিল, যি হ'বলগীয়া আছে সেয়াই সাক্ষাৎকাৰ হয়। আত্মাক আহ্বান কৰা হয়, সেয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এই ক্ষেত্ৰত বিবুদ্ধিত হোৱাৰ কোনো দৰকাৰ নাই। চেকেণ্ডে চেকেণ্ডে ভূমিকা পালন কৰি থাকে, আকৌ লুপ্ত হৈ যায়। এয়া হৈছে পঢ়া। ভক্তি মার্গতহে অনেক চিত্ৰ আছে। তোমালোকৰ এয়া সকলো অৰ্থ পূৰ্ণ চিত্ৰ। অৰ্থ বিহীন কোনো চিত্ৰ নাই। যেতিয়ালৈকে তোমালোকে কাৰোবাক নুবুজোৱা তেতিয়ালৈকে কোনেও বুজিব নোৱাৰে। বুজাওঁতাজন বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ এজন পিতাই হয়। এতিয়া তোমালোকে ঈশ্বৰীয় মত পোৱা। তোমালোক হৈছে ঈশ্বৰীয় বংশ বা কুলৰ। ঈশ্বৰে আহি বংশই স্থাপন কৰে। এতিয়া তোমালোকৰ ৰাজ্য নাই। ৰাজধানী আছিল, এতিয়া নাই। দেৱী-দেৱতাসকলৰ ধৰ্মও নিশ্চয় আছে। সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী ৰাজ্য নাই জানো। গীতাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ কুলো ৰচে, সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী কুলো ৰচে। বাকী অন্য একো হ'ব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলে সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানি গৈছা। আগতেহে বুজিছিলো - ডাঙৰ প্ৰলয় হয়। পিছত দেখুৱায় - সাগৰত আহতৰ পাতত কৃষ্ণ আহে। প্ৰথম নম্বৰত কৃষ্ণহে আহে নহয় জানো। বাকী সাগৰৰ কোনো কথা নাই, এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বোধশক্তি বৰ ভালকৈ উদয় হৈছে। যিয়ে আত্মিক পঢ়া ভালদৰে পঢ়িব তেওঁলোকেই আনন্দিত হৈ থাকিব। যিয়ে ভালদৰে পঢ়ে তেওঁৰেই পাচ উইথ্ অনাৰ (সন্মানসহ উত্তীৰ্ণ) হয়। যদিহে কাৰোবাৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আসক্তি থাকে তেন্তে পঢ়াৰ সময়তো তেৱেঁই স্মৃতিলৈ আহি থাকিব। বুদ্ধি তালৈ গুচি যাব সেয়েহে পঢ়া সদায় ব্ৰহ্মচৰ্যত থাকি কৰে। ইয়াত তোমালোক সন্তানসকলক বুজোৱা হয় যে এজন পিতাৰ বাহিৰে বুদ্ধি আন ক'লৈকো যাব নালাগে। কিন্তু পিতাই জানে বহুতৰে পুৰণি সৃষ্টি স্মৃতিলৈ আহি যায়। তেতিয়া ইয়াত বহি থাকিও একোৱে নুশুনে। ভক্তি মার্গতো এনেকুৱা হয়। সংসংগত বহি থাকোতেও বুদ্ধি ক'ত-ক'ত গুচি যায়। এয়াতো বহুত ডাঙৰ পৰীক্ষা। কিছুমানেহে বহি থাকিও একোৱে নুশুনে। কিছুমান সন্তান আনন্দিত হৈ থাকে। সন্মুখত আনন্দত দুলি থাকিব। বুদ্ধি পিতাৰ সৈতে থাকিলে তেতিয়া অস্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব। ইয়াৰ কাৰণে বহুত ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। ইয়াতেহে তোমালোকে বহুত ধন প্ৰাপ্ত কৰা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) বিজয় মালাৰ দানাত আহিবৰ কাৰণে বহুত ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে, বহুত মিঠা হ'ব লাগে, শ্ৰীমতত চলিব লাগে।
- (2) যোগেই হৈছে চেকুটি (সুৰক্ষা)ৰ ঢাল সেয়ে যোগবল জমা কৰিব লাগে। দেহী-অভিমানী হোৱাৰ পুৰা চেষ্টা কৰিব লাগে।

বৰদান: প্ৰতিটো সংকল্প, বচন আৰু কৰ্মক ফলদায়ক কৰি তোলাঁতা আত্মিক প্ৰভাৱশালী হোৱা যেতিয়াই কাৰোবাৰ সম্পৰ্কলৈ আহা তেতিয়া তেওঁৰ প্ৰতি মনৰ ভাৱনা স্নেহ, সহযোগ আৰু কল্যাণৰ প্ৰভাৱশালী হওঁক। প্ৰতিটো বচন সকলোকে সাহস উৎসাহ দিয়া প্ৰভাৱশালী হওঁক। সাধাৰণ কথা-বাৰ্তাত সময় যাতে গুচি নাযায়। এনেকৈ প্ৰতিটো কৰ্ম ফলদায়ক হওঁক - নিজৰ প্ৰতিয়ে হওক বা অন্যৰ প্ৰতিয়ে হওক। পৰস্পৰৰ মাজতো প্ৰত্যেক ৰূপতে প্ৰভাৱশালী হোৱা। সেৱাত আত্মিক প্ৰভাৱশালী হোৱা তেতিয়া পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ নিমিত্ত হ'ব পাৰিব।

স্লোগান: এনেকুৱা শুভচিন্তক মণি হোৱা যাতে তোমালোকৰ কিৰণে বিশ্বক প্ৰকাশিত কৰি থাকে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

অব্যক্ত স্থিতিত অনুভৱ কৰাৰ বাবে বিশেষ হোমৱৰ্ক

মনৰ একাগ্ৰতাই একৰস স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাব। একাগ্ৰতাৰ শক্তিৰ দ্বাৰাই অব্যক্ত ফৰিস্থা স্থিতিৰ সহজে অনুভৱ কৰিব পাৰিবা। একাগ্ৰতা অৰ্থাৎ মনক য'ত বিচৰা, যিমান সময় বিচৰা সিমান সময় একাগ্ৰ কৰি লোৱা। মন যাতে বশত থাকে।